

РЕШЕНИЕ

№ 6023

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 25.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5989** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по подаден протест от прокурор при Софийска градска прокуратура срещу Решение № 000030-9028 от 31.08.2016 г. на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/, в частта по т. 2, с която са утвърдени представените от „Евробет“ ООД [населено място] за организиране на моментна лотарийна игра „Лотария България“. В протеста се сочат подробни аргументи за нищожност на решението в оспорената част, като се твърди, че ДКХ не е разполагала с компетентност да се произнася, респективно да утвърждава ставката на дължимата държавна такса и елементите, които следва да се вземат предвид, за да се определи нейната основа – така както са формулирани в Правила за организиране на моментна лотарийна игра „Лотария България“ /Правилата/, представени от „Евробет“ ООД. На следващо място се отбелязва, че чл. 1, ал. 2 от Правилата, регламентиращ събирането на комисионни за участие в играта „Лотария България“, фиксирана като процент от стойността на билета за всяка една отделна разновидност на играта, не съответства на Закона за хазарта (ЗХ). Изтъква се и явно противоречие на Правилата с нормата на чл. 48, ал. 1 от ЗХ, както и с чл. 59 от ЗХ. Посочено е също, че в чл. 15, ал. 1 от Правилата противоречи на чл. 59, ал. 2 от ЗХ.
В съдебното заседание се явява прокурор от СГП, който поддържа протеста и моли същият да бъде уважен. Обръща внимание за допуснатата техническа грешка в подадения протест при изписване на нарушените разпоредби от Закона за хазарта,

като вместо чл. 30, ал. 1 следва да се чете чл. 30, ал. 3 ЗХ.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП се представлява от юрк. Д., който не оспорва подадения протест и счита същия за основателен. Подробни съображения са развити в писмено становище по делото.

Заинтересованата страна - „ЕВРОБЕТ“ ООД (в несъстоятелност), чрез процесуалните си представители адв. С. и адв. Б. оспорва протеста, като моли същият да бъде отхвърлен.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с протеста основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 08.08.2016 г. в ДХК било внесено искане от „ЕВРОБЕТ“ ООД с вх. № 000030-8451/08.08.2016 г. за утвърждаване на Правила за организиране на моментна лотарийна игра „ЛОТАРИЯ БЪЛГАРИЯ“ и утвърждаване на 1 брой образец на талон за участие в нея, нова разновидност: „100 МИЛИОНА К.: 3 печалби x 1 000 000 лева, 10 печалби x 100 000 лева, печалби за над 100 000 000 лева“ с общ брой 31 000 000 бр. и номинална стойност от 5 лв.

Искането е било разгледано на заседание на ДКХ, проведено на 31.08.2016 г., като е констатирано, че същото е придружено от изискуемите по ЗХ и Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по ЗХ документи. Извършена е била проверка и проучване, в резултат на които е установено, че не са налице противоречия със закона.

Оспорваното в настоящото производство решението било издадено на основание чл. 25, ал. 1 и чл. 22, ал. 1, т. 3, т. 9 и т. 11 от ЗХ, като с него: 1. е дадено разрешение за извършване на промени в лиценза на „ЕВРОБЕТ“ ООД за организиране на моментна лотарийна игра „ЛОТАРИЯ БЪЛГАРИЯ“ с 34 бр. разновидности, в т.ч. въвеждането на 1 нова разновидност с наименование „100 МИЛИОНА К.: 3 печалби x 1 000 000 лева, 10 печалби x 100 000 лева, печалби за 100 000 000 лева“; 2. утвърдени били така представените от „Евробет“ ООД правила за организиране на моментна лотарийна игра „ЛОТАРИЯ БЪЛГАРИЯ“; 3. утвърден бил 1 бр. образец на талон за участие в моментна лотарийна игра „ЛОТАРИЯ БЪЛГАРИЯ“, нова разновидност с наименование „100 МИЛИОНА К.: 3 печалби x 1 000 000 лева, 10 печалби x 100 000 лева, печалби за 100 000 000 лева“ с общ брой 31 000 000 бр. и номинална стойност - 5 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Протестът е допустим – подаден е срещу подлежащ на оспорване административен акт, като сезирането на съда, предвид твърденията за нищожност, на основание чл. 149, ал. 5 АПК не е ограничено със срок.

Разгледан по същество, протестът е неоснователен по следните съображения:

Предмет на настоящото дело е твърдяната нищожност на Решение № 000030-9028 от 31.08.2016 г. на Държавната комисия по хазарта, в частта по т. 2, с което са утвърдени представените от „Евробет“ ООД Правила за организиране на моментна лотарийна игра „Лотария България“, поради което съдът следва да провери единствено, дали посочените в протеста пороци на оспорения акт са толкова тежки, че да обусловят неговата нищожност.

В административното право липсва специален законов текст, който да регламентира,

кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци не могат да произведат своя ефект като административни актове и въобще като юридически актове и се третираат от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед на тежестта на порока, от който е засегнат, и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици, към които е насочен. С оглед на горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден въз основа на нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В конкретния случай оспорваното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ, приложима към датата на издаване на протестиращия административен акт, ДКХ утвърждава представените от организаторите на хазартни игри правила по т. 4 – 7. В т. 4 – т. 7 от ал. 1 на чл. 22 на ЗХ е посочено, че ДКХ приема общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи; приема общи задължителни изисквания за игралните зали, игралните казина, централния пункт и пунктовете за приемане на залози по отношение на вида на помещенията или сградата, минималната площ, разпределението на помещенията и необходимото техническо оборудване за контрол; приема общи задължителни правила за организацията на работата и финансовия контрол при организиране на хазартни игри и задължителни образци за счетоводна отчетност за видовете хазартни игри; приема общи задължителни технически изисквания за системите за контрол върху хазартните игри и игралното оборудване, както и общи технически и функционални изисквания към игралния софтуер и комуникационното оборудване за онлайн залаганията и игрите чрез други електронни съобщителни средства;

От цитираната разпоредба на чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ се установява, че в правомощията на ДКХ е да издаде акт, с който да утвърди представените от организаторите на хазартни игри правила по т. 4 – 7. Именно на основание посочената разпоредба е и издадено Решение № 000030-9028 от 31.08.2016 г. на Държавната комисия по хазарта в протестираната част.

Неоснователно е твърдението в протеста, че ДКХ не е разполагала с компетентност да се произнася, респективно да утвърждава ставката на дължимата държавна такса и елементите, които следва да се вземат предвид, за да се определени нейната основа – така както са формулирани в Правилата, представени от дружеството „Евробет“ ООД. Съгласно чл. 30, ал. 3 от ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залаганя върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залаганя върху случайни събития и със залаганя, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганята, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

От посочената разпоредба се установяват два вида държавни такси за поддържане на лиценз - 15 на сто върху стойността на направените залози, от една страна, и 20 на сто върху стойността на получените такси и комисионни за хазартните игри, за които се събират такси и комисионни за участие.

От тълкуването на чл. 30, ал. 3 от ЗХ следва изводът, че единствената относително определена в закона отлика между двете групи хазартни игри е начинът за организиране и провеждане на играта, който пък е елемент от "игралните условия и правилата" за съответния вид. Тези игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които се издават лицензи, се определят от ДКХ чрез приемане на общи задължителни игрални условия по чл. 22, ал. 1, т. 4 от ЗХ и утвърждаване по чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ на представените от организаторите на хазартни игри правила по т. 4 - 7 от ал. 1.

В мотивите на Решение № 10130 от 10.11.2022 г. по адм.дело № 7543/2021 г. по описа на ВАС на РБ, което се отнася за моментната лотарийна игра “ Лотария България“, съдът е аргументирал, че законодателят не е дал отговор на въпроса за кои игри се събират такси и комисионни и съответно се прилага вторият размер на дължимата такса. „ При така съществуващата нормативна регламентация, единствено ДКХ е компетентния орган, който може да постанови по кой от двата възможни начина следва да бъде определен размерът на дължимата държавна такса „за поддържане на лиценз “ и това става чрез Общите задължителни условия и с акта, с който тя утвърждава правилата за провеждане на съответната хазартна игра по смисъла на чл. 41, ал. 5 ЗХ. “

В Решение № 1856 от 20.02.2023 г. по адм.дело № 2841/2022 г. по описа на ВАС на РБ еднозначно е посочено: „Единствено ДКХ е компетентният орган, който чрез Общите задължителни условия в качеството им на подзаконов нормативен акт и с акта, с който утвърждава правилата за провеждане на съответната хазартна игра, може да постанови към коя от двете групи хазартни игри се причислява съответната игра, а от там по кой от двата възможни начина следва да бъде определен размерът на дължимата държавна такса „за поддържане на лиценз“.

В Решение № 1996 от 23.02.2023 г. по адм.дело № 5274/2022 г. на ВАС на РБ се

посочва „ След като в закона няма разграничителен критерий между такса и комисионна от една страна и между хазартни игри, за които се събират такси и комисионни, и хазартни игри, за които се правят залози, от друга страна, то следва да се приеме, че законодателят е предоставил преценката за това на компетентния държавен орган - ДКХ при приемането на Общите задължителни условия, правила и изисквания по чл. 22, ал. 1, т. 4 и при утвърждаването на правилата за хазартната игра, за която се издава лиценз.“

Към датата на издаване на оспорения административен акт, от ДКХ все още не са били приети Общи игрални условия и правила за организиране на лотарийни игри, което е станало на заседание на 24.02.2017 г. и същите са обнародвани в ДВ бр. 22 от 14 март 2017 г. С тях са били регламентирани минималните изисквания, които се спазват при организирането на лотарийни игри по см. на чл.48 ЗХ, а Правилата, изготвени по реда на чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗХ, е следвало да са съобразят с тях.

След като в закона няма разграничителен критерий между такса и комисионна от една страна и между хазартни игри, за които се събират такси и комисионни, и хазартни игри, за които се правят залози, от друга страна, то следва да се приеме, че законодателят е предоставил преценката за това на компетентния държавен орган - ДКХ при приемането на Общи игрални условия и правила за организиране на лотарийни игри по чл. 22, ал. 1, т. 4 /Общите условия/ и при утвърждаването на правилата за хазартната игра, за която се издава лиценз. Именно Комисията съгласно чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ утвърждава правилата за организиране на хазартните игри, а съгласно чл. 41, ал. 5 от ЗХ организаторът на игрите отговаря "за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на действащото законодателство и утвърдените му правила“.

Събирането на залог, на такса и на комисионна е част от начина на провеждане на съответната хазартна игра, а без в утвърдените правила да е регламентирана възможността за събиране на такси или комисионни, организаторът не би имал правото да събира такива, тъй като това не следва пряко от закона. Самите правила на съответната хазартна игра, представени от организаторите, не са административен акт - нито индивидуален, нито общ, нито нормативен, тъй като организаторът на хазартната игра не е административен орган по смисъла на § 1, т. 1 ДР АПК - нито принадлежи към системата на изпълнителната власт, нито със закон са му възложени властнически правомощия.

Актът на Комисията обаче, с който са утвърдени правилата, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, тъй като създава права и задължения на организатора на съответната хазартна игра - създава му правото и задължението да организира, провежда и отчита съответната хазартна игра по точно определен начин. По отношение на моментната лотарийна игра "Лотария България" Комисията е утвърдила правила, в които изрично е посочено, че за тази игра организаторът събира "комисионни за участие". С Правилата е дефинирано, че "комисионната за участие е фиксирана като процент от стойността на билета за всяка една отделна разновидност на играта", както и че "на събраните съгласно предходното изречение комисионни от продадените за съответния календарен месец билети се дължи такса, съобразно разпоредбите на Закона за хазарта."

Поради това настоящият съдебен състав приема, че към датата на издаване на акта – 31.08.2016 г. законодателят е определил ДКХ като единствен компетентен орган,

който може да определи за кои хазартни игри се събират такси и комисиони, поради което твърдението в протеста за липса на компетентност на ДКХ е неоснователно.

На следващо място, липсва порок във формата на акта, който да е толкова сериозен, че практически да се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление, така че да е основание за нищожност. Протестираното решение е издадено в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. Липсват непълноти относно наименованието на постановилия го орган в съответствие на предоставените му от законодателя правомощия при утвърждаването на Правила за организиране на момента лотарийна игра „Лотария България“. Посочени са обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и разпоредителната част. Изложените в обстоятелствената част на акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства.

Съдът не констатира да са извършени нарушения на процесуалните правила в хода на производството по издаване на акта. Оспореният административен акт е издаден, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на „ЕВРОБЕТ“ ООД в хода на производството.

Съдебната практика и теорията са константни в разбирането, че процесуалните нарушения в административното производство са съществени, само ако са се отразили на правилността на крайните фактически и правни изводи на административния орган. Преценката за това е свързана и с изследване на материалноправните предпоставки за постановяване на решението. Следва да се посочи при това, че процесното решение от 19.06.2015г. е предмет на изследване само относно неговата валидност - доколко допуснатите, както процесуални нарушения, така и неспазване на материалния закон, биха могли да доведат до неправилно формирана разпоредителна воля на административния орган.

Оспореното решение не е нищожно поради липса на предмет и не страда от порока материална незаконосъобразност до степен, водеща до неговата нищожност. За да обуслови порокът материална незаконосъобразност на административния акт неговата нищожност, а не унищожаемост, е необходимо: да е налице пълна липса на условията /предпоставките/, визирани в хипотезата на конкретна материалноправна норма; актът да е изцяло лишен от законово основание; акт с такова съдържание да не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган. В случая такъв тежък порок на акта не е налице.

Решението е издадено на основание чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ, т.е. съществува формалното основание за постановяването му. Поради това не може да бъде

споделено разбирането, че административният акт е лишен от законова основа и е с невъзможен предмет. Въведените от представителя на Прокуратурата на РБ твърдения за нарушения на закона, евентуално биха могли да се квалифицират като такива, които се отразяват на законосъобразността на административния акт, но не и на неговата валидност.

За моментната лотарийна игра "Лотария България" Комисията е утвърдила Правила, в които изрично е посочено, че за тази игра организаторът събира "комисионни за участие". С Правилата е дефинирано, че "комисионната за участие е фиксирана като процент от стойността на билета за всяка една отделна разновидност на играта", както и че "на събраните комисионни от продадените за съответния календарен месец билети се дължи такса, съобразно разпоредбите на Закона за хазарта."

От протеста не става ясно в какво именно се състои противоречието на утвърдените Правила за организиране на момента лотарийна игра „Лотария България“ с разпоредбите на чл. 48, ал. 1 от ЗХ и на чл. 59 от ЗХ.

Съгласно чл. 48, ал. 1 от ЗХ лотарийните игри са хазартни игри, в които се участва посредством билети, фишове, талони или други удостоверителни знаци. Печалбата се дължи при откриване или познаване на определена цифра, комбинация от цифри, знак, фигура и други.

Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗХ моментната лотарийна игра е хазартна игра, при която размерите и видовете на паричните и/или предметните печалби се установяват след разкриване на печелившата комбинация върху талоните.

Посочено е в протеста, че е допусната явна незаконосъобразност в реда за участие в процесната лотарийна игра чрез предварително посочване на номинала /залога/ на удостоверителния знак, билет, талон и т.н., както и в реда за изчисляване, изплащане и отчитане на дължимите държавни такси и комисионни, противозаконно установени и приети като част от номинала на ценната книга /талон, билет/ за участие в играта.

Не става ясно от протеста, как именно посочването на номинала върху съответния билет противоречи на изискването за установяване на размерите и видовете печалби след разкриване на печелившата комбинация върху талоните. Следва да се отбележи, че стойността на направения залог не е равнозначна на размер и вид на печалба, поради което посочването на номиналната стойност върху билета не противоречи на чл. 48 и чл. 59 от ЗХ, касаещи изискването размерите и видовете на паричните и/или предметните печалби да се установяват след разкриване на печелившата комбинация върху талоните. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗХ "залог" е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба. Неотносимо към посочването на номиналната стойност върху билета е начинът на определяне и размерът на комисионната по чл. 1, ал. 2 от Правилата. Стойността на печалбата се определя от съответния талон и не се съобразява с размера на комисионната, която получава организаторът на играта. Поради това, не се констатира противоречие на акта с разпоредбите на чл. 48 и чл. 59 от ЗХ.

Следващото твърдение в протеста се свежда до противоречие между чл. 15, ал. 1 от Правилата и чл. 59, ал. 2, изр. второ от ЗХ.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от Правилата „наградният фонд за провеждането на всяка една разновидност от играта „Лотария България“ се определя от организатора на играта, но не може да възлиза на по-малко от 50 % от общата стойност на постъпленията от продадените билети“.

Съгласно чл. 59, ал. 2, изр. второ от Закона за хазарта „стойността на паричните и предметните печалби не може да бъде по-малко от 50 на сто от общата стойност на талоните“.

Дори и да се приеме, че е налице визираното от прокурора противоречие, утвърдените от ДКХ Правила не могат да дерогират приложението на чл. 59, ал. 2, изр. второ от ЗХ досежно начина на формиране на печалбата.

Правилата за организиране и провеждане на моментна лотарийна игра "Лотария България" имат за цел да детайлизират начина на осъществяването ѝ и участието в нея, като напр. получаване и съхранение на билетите, условия и ред за участие в играта, определяне на печелившите участници и изплащането на печалбите, начина, по който се осъществяват рекламациите и се провеждат споровете и други. Правилата за организиране и провеждане на моментна лотарийна игра "Лотария България" по своята същност основно са насочени към участниците и регулират предимно отношенията между тях и организатора на съответната игра. В подкрепа на това разбиране са и текстовете на чл. 7, ал. 1 „Правилата имат характер на общи условия, договорът между организатора и участника се смята за сключен със закупуването на билет“ и на чл. 29, в който изрично е посочено, че „Правилата имат характер на общи условия по смисъла на ЗЗД по отношение на участниците в играта, като договорът се смята за сключен след като са спазени правилата за осъществяване на залози, определени от организатора на играта“.

Ето защо, включването в Правилата на текст /чл. 15, ал. 1/, който регламентира различен ред за формиране на стойността на печалбите, по никакъв начин не ограничава ДКХ /съответно правоприемника му - изпълнителният директор на НАП/ да следи за спазването на законовите разпоредби, нито изключва задължението на организатора на лотарийни игри в своята дейност да се придържа към правилото на чл. 59, ал. 2 от ЗХ. Ако в Правилата се съдържат условия, които противоречат на нормативните изисквания, те не следва да бъдат прилагани.

Допълнително може да се отбележи, че решенията по чл. 15, ал. 1 от Правилата /с които организаторът на играта определя наградния фонд за провеждането на всяка една разновидност от играта „Лотария България“/ се утвърждават от Държавната комисия по хазарта /а към настоящия момент - от изпълнителния директор на НАП/. Това означава, че едва с последващо решение на административния орган следва да се утвърди размерът на наградния фонд и този акт трябва да е съобразен със законовите изисквания. Противоречие с нормата на чл. 59, ал. 2 ЗХ, би могло да има единствено ако печалбата, утвърдена по ДКХ /сега от изпълнителния директор на НАП/ по реда на чл. 15, ал. 3 от Правилата, не е в размер най-малко на 50 % от общата стойност на талоните.

Ето защо, формулираното несъответствие на чл. 15, ал.1 от Правилата с разпоредбата на чл. 59, ал. 2, изр. второ от ЗХ не води до нищожност на

оспореното решение, в частта по т. II.

Съдът приема, че не е налице несъответствие на административния акт с целта на закона, тъй като в ЗХ е предвидена възможност за утвърждаване на представените от организаторите на хазартни игри правила по чл.22, ал.1, т. 4 ЗХ и нормативно са уредени хипотезите, при които това е допустимо. В случая не се установява нарушаването на тези разпоредби, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона и обявен за нищожен на основание чл.146, т.5 от АПК.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че по делото не се доказва наличието на основания в достатъчна степен съществени, които да са рефлектирали върху воляизявлението на административния орган и да са го опорочили до такава степен, че да обоснове неговата нищожност. Не се доказва, че административният акт е издаден при липса на материална компетентност или че страда от особено тежък и нетърпим от закона порок, че да не може да породи правни последици. При това, че е изтекъл срокът за оспорване законосъобразността на решението, на преценка подлежат единствено евентуални пороци, толкова тежки, че да направят невъзможно съществуването на акта като такъв. Релевираните основания за незаконосъобразност, изразяваща се в унищожаемост на акта, са неотнормирани към настоящия спор.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ протеста на прокурор при Софийска градска прокуратура за обявяване нищожността на Решение № 000030-9028 от 31.08.2016 г. на Държавната комисия по хазарта.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл.138 АПК.

СЪДИЯ: